

Frenk der Nederlanden en Evert Elzinga: 'Ik wil goud maken.' Uitgeverij Inmerc bv, Utrecht 2009. ISBN 9789066119482 (Psychiatrie/PO/~ /1)

Over de schrijvers: Frenk der Nederlanden is een Amsterdamse journalist en was jaren chef nieuwsdienst en stadsredactie van Het Parool. Nu is hij als stadschroniqueur voor het Parool werkzaam en volgt de grote maar vooral ook kleine gebeurtenissen in Amsterdam. Frenk is getrouwd en heeft 2 dochters, waarvan er één het Syndroom van Down heeft. In en buiten zijn werk zet hij zich in voor de positie van kinderen geboren met het Syndroom van Down. Evert Elzinga fotografeert al ruim 20 jaar en werkt voornamelijk als persfotograaf/fotojournalist. In 2005 ontving hij voor een van zijn foto's de Zilveren Camera prijs.

Soort boek: In dit boek staan acht portretten van Amsterdammers met een blijvende psychiatrische ziekte. De verhalen zijn geschreven door Frenk der Nederlanden op basis van interviews. Bij elk verhaal staat een tweetal foto's van de geïnterviewden gemaakt door Evert Elzinga. Het boek is gemaakt in samenwerking met Mentrum, geestelijke gezondheidszorg te Amsterdam. Makkelijk leesbaar.

Korte beschrijving: In dit boek zijn 8 ervaringsverhalen gebundeld van mensen met verschillende psychiatrische aandoeningen zoals schizofrenie, psychosen, depressies, borderline. Beschreven wordt wanneer en hoe hun aandoening is ontstaan, hoe dat hun leven beïnvloedt en wat zij moeten doen om hun dagelijks leven op orde te krijgen en te houden. Ze vertellen op welke manieren ze bezig zijn, hoe hun dagen eruit zien, wat zij nodig hebben om te kunnen doorleven en wat zij graag zouden willen. Hun activiteiten variëren van zorgen voor dieren, werken in de groenvoorziening, koken voor anderen tot musiceren of schilderen. Hun wensen van verliefd worden tot contact kunnen houden met een dochter. Oprecht, open en eerlijk beschreven.

Wat viel op: Met hoeveel moeite en inzet de geïnterviewde personen hun leven op orde proberen te krijgen en te houden. Hoeveel hoop zij blijven hebben op het 'Goud' en zij zich in blijven zetten om van hun leven iets moois te maken. Hoe moeizaam en pijnlijk dat soms kan zijn, en hoe plezierig het is als iets dan lukt. Ontroerend en soms ook schokkend om te lezen.

Citaten: Pag.22: "(..) Ik kreeg weer medicijnen voorgeschreven, maar die hielpen maar even. Om de paar weken moest ik eruit. Egotrippen. Onbewust ging ik steeds weer op zoek naar de gek, zoals ik de psychose noemde, want in die geestestoestand beleef je alles zeer intensief en krijgen alle dingen betekenis. Kennelijk is dat toch heel verleidelijk, hoe slecht het ook voor je is.'

Pag. 49: 'Twee jaar geleden heb ik meegewerkt aan Dwang Bedwingen, een landelijk project om een eind te maken aan de isoleer.(...) Het is een concept uit de achttiende eeuw; in de 21ste eeuw hoort het niet thuis. Maar in Nederland is men het gewoon gaan vinden, terwijl er genoeg goede alternatieven voorhanden zijn. Extra begeleiding, mensen anders benaderen, ervaringsdeskundigen inzetten, kleinere,

ruimere afdelingen, een gastvrije houding: alles beter dan een isoleercel, want daar wordt echt niemand beter van.'

Pag.58: ' En dan ben ik nog drie avonden in de week gastvrouw in Freud. De leukste baan uit m'n carrière. (..) 'Al met al gaat het nu best goed met me. Met mijn broer bezoek ik musea en ik ga ook regelmatig naar bandjes kijken. Ik zou alleen wel eens heel erg verliefd willen worden, want ik voel me nu vaak eenzaam. Maar dat komt nog wel.'

Recensie : Anja Schüller: ' (...) Een ontroerend boek. Mensen die met schizofrenie te maken hebben zullen er veel in kunnen herkennen.'